

СВОБОДА SVOVODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

PIK LIV. Ч. 45. НЬО ЙОРК І ДЖЕРЗІ СІТІ, середа, 6-го березня 1946.

No. 45. NEW YORK and JERSEY CITY, Wednesday, March 6, 1946. VOL LIV.

ТРИ ЦЕНТИ

В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ

П'ЯТЬ ЦЕНТИВ

ЗА ГРАНИЦЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ

Тел. „Свобода“: BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Соколу: BErgen 4-1016 4-0807

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA

FIVE CENTS

ELSEWHERE

ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ ПРИСПІШУЮТЬ РАТУНОК ДЛЯ ГОЛОДНИХ

Не витрачуючи ні минути часу, Комітет для Голодової Конечности під проводом Герберта Гувера при-спішує акцію для ратування голодних по цілому світі. Комітет відбуває безупинні конференції з представниками харчового промислу як також укладає способи, як виключити розстратність в уживанню харчів. У цій справі стануть до помочи ресторани й торговці харчами („гроссеріки“). Зокрема звернено увагу на велику розстратність в уживанню хліба. Щоб зашадити весь хліб, який лише вдасться вратувати, ресторани будуть подавати лише одну різку хліба зо стравами і лише на жадання гостей додадуть другу.

Для негайної висилки збіжжя й муки заграницю Міжстейтова Торговельна Комісія згодилася дати першенство залізничним порожнім возам на перевіз збіжжя до морських пристаней. Уряд признає вищу степлю на ціну пшениці з днем 4 березня, щоб спонукати фермерів відпродувати негайно свої припаси пшениці. На жито буде піднесена степля від дня 1. червня. Ізза наглого запотребування мяса будуть знесені субсидії для годувців худори з днем 30. червня. Щоби приспішити перевіз залізницями буде створений „пул“ для орудування залізничними товаровими возами так, як це було у воєнний часі. Секретар рільництва Андерсен заявив, що „треба спішити і поспішати, щоби вратувати світ перед полодовою катастрофою“.

АВТОМОБІЛЕВА ЮНІА ГОДИТЬСЯ НА ГОЛОСУВАННЯ.

Провідники автомобілевої юніа, якої 175,00 членів перебувають на страйку вже 105 днів, згодилися піддати під голосування плян підприємства Дженерал Моторс над тим, чи мають вернутися до праці з підвишкою 18½ цента на годину. Однак провідники юніа хочуть додати ще друге питання до переголо-сування, а це, чи робітники годяться піддати решту неналаднаних спірних справ під арбітраж президента.

Президент вияснює своє становище в справі підвишки.

Дженерал Моторс Компані опрадувала відки-нення посередництва тим, що про висоту підвишки нема вже спору, бо президент заявився за загальну підвишку на 18½ цента. Президент пояснив це ста-новище тим, що підвишки для робітників у сталевім промислі.

СЕНАТ ВІДКИНУВ БИЛ КЕЙЗА.

Сенатська комісія, яка мала підготувати законо-проект Кейза про обмеження робітничих страйків, переголосувала, щоб не прийняти цього законопро-екту в такім виді, як він перейшов у палаті репре-зентантів. Бил має бути відосланий до окремої під-комісії для цілковитого пересипання і шойно тоді звернений знову до комісії.

ПЕРЕПАВ ВНЕСОК ПРО СУБСИДІЇ ДЛЯ БУДОВИ

У палаті репрезентантів перепав додаток до за-конопроекта, який передбачував урядові субсидії для плану будови домів федеральним коштом, щоб прийти з допомогою ветеранам. Субсидія мала ви-носити 600 мільонів доларів. Законопроект про буд-ову домів обіймає теж різні постанови в справі існуючих домів і тому ним заінтересовані як власни-ки так і комірники.

ЗАПРИСЯГНУЛИ ПЕРШИХ БЮРОВИХ СЛУЖБОВИКІВ ДЛЯ О.О.Д.

В Інформаційній Бюрі Організації Обеднаних Держав, під ч. 610 при Пятій евеню в Нью Йорку, за-присягли 24 американців та американок, які стають на початку до праці при О.О.Д. Є 6 мужчин і 18 жі-нок, а між ними є дві нігерки і два нігри. Головою цього штабу є Василь Капеля. Він заприсягнув усіх до льюности для О.О.Д. Платня для робітників при О.О.Д. виносить по 85 центів на годину, а для службовиків від \$1,140 до \$2,220 річно. Ці платні вільні від податку. Бюра О.О.Д. будуть приміщені тимчасово в будинку Гонтер Каледжу у Бруксі.

РЕОРГАНІЗАЦІЯ КОНГРЕСУ.

Звіт спільної конгресової комісії, складеної з 12 членів під проводом сенатора Роберта Ла Фалета, одноголосно заповідає модерний плян функціону-вання американського найвищого законодадного тіла тобто конгресу. Комітет пропонує, щоб скасувати 81 теперішніх різнородних комісій, а на їх місце ство-рити лише 34. Ціль пропонованих змін така, щоб довести до ближчої співпраці конгресу з Білим До-мом.

Совети викрадали американські пляни тайної зброї і руху військ

Канадський уряд в Отаві оприлюднив тимчасові результати слідства про 11 осіб, арештованих за зраду військових тайн в користь советської Росії. В урядовій оповісті згадано імена п'ятох урядовців советської амбасаді, які були директорами й організаторами „цілої сітки тайних агентів... під безпосередніми вказівками з Москви“.

Королівська канадська комісія розслідує цю справу вже від 13 люто-го. Вона прибирила різні документи, які вказують на цілий плян. У пляні і в його виконанні знаходяться тайні інформації про атомову бомбу, висилані до Москви про радар, електроніки, про близькість електричної злучки („фіюз“) про хемічні засоби війни, про вибухові матеріали, про рухи американського, канадського і бразилійського війська. Відповідальним за виконання шпи-гунських плянів був полк. Микола Заботкін, військовий аташе советської амбасаді в Отаві, а йому були додані помічники: заступник полковника Мані-нов, полк. Рогов, майор Соколов і дотенант Ангелов. Інструкції з Москви були висилані до амбасаді на імя „Грінта“ і були підписувані іменем „Дирек-тор“. Інструкції обіймали майже цілість мілітарних справ, хоч це ще була війна, у якій Росія брала участь як союзник Америки й Англії. З канадсь-ких арештованих урядовців згадані імена: Пані Войкін, капітан Гордон Лу-нас, Едвард Вилфред Мазерал і Катлін Мері Вилшер. Пані Войкін є канадійка російського походження. Вона була урядничкою для шифрових справ у де-партаменті заграничних справ. Вона передавала канадійські тайні телеграми майорови Соколову. Вилшер є родом з Англії і була в бюрі британського Ви-сокого Комісаря в Отаві. Звіт твердить, що ще багато інших шпигів є ареш-тованих і багато іншого матеріалу приловлено. Про організацію шпигів по-дав інформацію бувший урядовець амбасаді Ігор Гусенко.

Совети домагалися від Заботкіна, щоб вивідався про такі американські справи: перевіз американських військ з Європи до Злучених Держав і на Тихий океан; про приміщення кватир поодиноких американських армій і про імена омандантів; про матеріали, з яких складається атомово бомба; про спосіб її виробу. Заботкін мав достарчити також готових моделей, фотографії й описи радара та праці над ним. Програми про організацію Краєвої Дослідчої ради і її пзацію і про все, що відноситься до електронів.

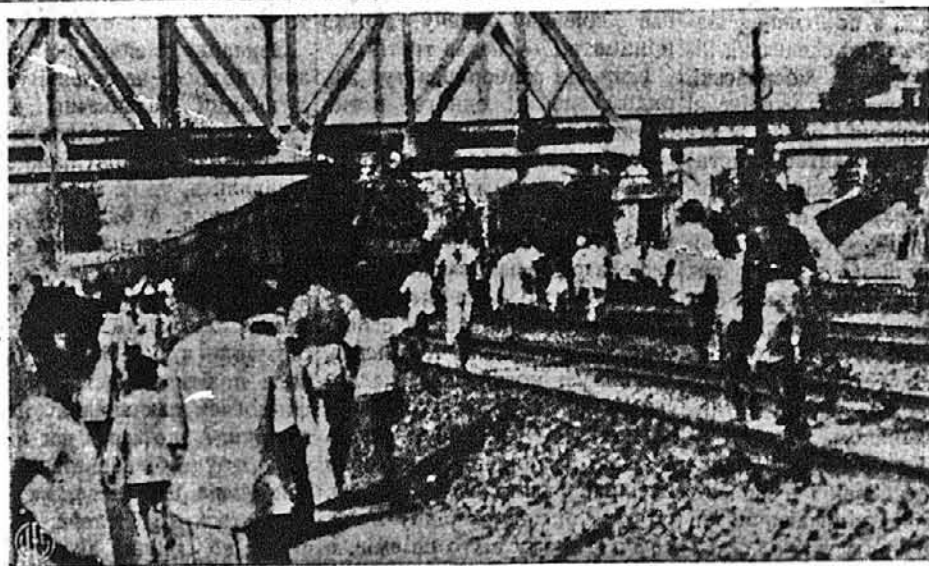
Одна незвичайна цікава інструкція до Заботкіна каже йому, щоб він ста-рався, щоб канадський уряд не відправляв таких своїх урядовців і службов-иків, які є потрібні для нього, а яких канадський уряд може зредувати з кінцем війни.

Америка, Британія та Франція взивають еспанський нарід позбутись Франка в мирний спосіб

Зайшла важна подія у міжнародному життю: Уряди Злучених Держав, Великої Британії та Франції проголосили одночасно спільну заяву в справі режиму ген. Франка в Еспанії, взи-ваючи еспанський нарід звількувати його мирними засобами, усунути Фалангу та вибрати тимчасовий уряд, який дістане політичну та економічну піддержку від згаданих потуг і матиме обовязок підготувати і перевести вільні вибори. Заява тих потуг є получена з документами, які виказують, що ген. Франко стояв по стороні Гітлера і Мусоліні, одушевлявся їхніми метода-ми правління, наслідував їх, давав їм воєнну допомогу, та приобіцяв активну участь у війні, а не пішов до неї тільки тому, що Гітлер не хотів згодитися на його територіяльні та інші до-магання. Далі підкреслено, що Еспанія не може ввійти в коло переможних і демократичних держав, як довго буде в ній при владі той, що співпрацював з державами „Осі“. Це одначе ще не означає, що ті потуги зривають з Еспанією дипломатичні звязки. Того нема, бо Бри-танія є за те, щоби поступати щодо цього осторожно й не поставити проти себе еспанського народу. Британія, наприклад, вважає нерозумним те, що Франція замкнула французько-еспан-ську границю. Вона за те, щоби вижлати, що на це скаже еспанський нарід. Потуги теж вима-гають, щоб дозволено негайно вернути до Еспанії утікачам, яких є тепер у Франції до 65,000. Це головню люди лівих напрямків.

НАЦИСТИ ПРЕДСТАВЛЯЮТЬ СЕБЕ „ОБОРОНЦЯМИ ЖИДІВ“ І „ГУМАННИМИ“.

В судовім процесі в Норменбергу береться тепер нацистська верхівка за свою оборону. Ото Ернст Кальтенбрунер представляє себе тим, що був у звязку з американськими представ-никами в 1943 році в справі замирення, та що був завжди „про-жидівським“ і „гуманною лю-диною“. Покликується на американця Алена Долеса та жидівських свідків. Альфред Розенберг, нацистський ідеолог, представляє, що він був проти невірної праці, експлуатаційної політики в загарбаних німцями краях, а навіть проти тоталітаризму. Знов Ганс Франк, гене-ральний губернатор у Польщі, каже, що його Гімлер назвав „зрадником“ за те, що „він пра-цює рука в руку з поляками“. В подібний спосіб боронить себе Ганс Фрік. Всі вони твердять через своїх оборонців, що вони не знали про злочини в концетраційних таборах.

З ЗАВОРУШЕНЬ В ІНДІ.—Кожний день приносить сумні вісти з Індії, або про голод, або про криваві демонстрації та заворушення. Картина представляє гінду-сів, як роблять напад на поїзд, недалеко Калькути. Такі напади і заворушення мають бути протестом населення проти британської влади. Населення домагається цілковитої незалежности.

ВАТИКАН ЗАКИДАЄ СОВЕТСЬКИЙ ПРОПАГАНДИ Й ПРЕСІ НЕПРАВДУ

Урядовий часопис Ватикану — Осерваторе Ро-мано — повів дальшу кампанію проти советської га-зети „Правда“ та советських радіових коментаторів, що останніми часами закидають Ватиканови постій-но поширення нацизму і фашизму та Гітлера і Мусолі-нія. Ватиканський часопис пише, що як вибухла вій-на, то Москва була в ближчих зносинах з Ватиканом, ніж з Берліном. На закид, що під конкордатом з Ні-меччиною є підпис теперішнього папи, ватиканський орган відповідає, що це брехня. Але є підписи по-добні до тих, що існують донині на німецько-совет-ським договорі з тираниєю Гітлера, з тою тільки ріж-ницею, що один з тих, що підписували цей договір, а це Рібентроп, є на лаві обвинувачених у Норменбер-гу, а другий, Молотов, у почестях у Москві, каже Ва-тикан.

НЕ БУЛО БІЛЬШЕ ТАЙН У ЯЛТІ.

Так принаймні запевняв британський парламєнт державний міністер Філіп Ноел Бейкер. Ще його питали, як можна було в Ялті розпоряджатись тери-торією спільника, себто Китаю, в неприсутности цього союзника.

НЕ СПІШИТИСЬ З ДЕМОБІЛІЗАЦІЄЮ!

Бритійський премієр Атлі заявив в парламенті, що Британія, що має ще 4,000,000 нерозпущеного вій-ська, мусить поступати з демобілізацією поволі й осторожно, бо живемо в періоді, коли многи важні справи не зістали ще вирішені. Він казав далі, що британська повоенна оборонна політика спирається на Організації Обеднаних Держав, супроти якої Бри-танія перебрала певні зобовязання. Атлі заповів, що збройні сили Британії будуть зредуковані до кінця року до 1,100,000 воїнів.

ІРАН ЗАПРОТЕСТУВАВ У МОСКВІ.

В Москві перебуває від трьох тижнів іранський премієр Агмад Гіавам, що має тититись симпатією у Сталіна. Шось у тім мусить бути, бо його вишано-вано бенкетом, на яким був сам Сталін. Проте пре-мієр, заки покинув Москву, таки заложив формаль-ний протест від імені Ірану щодо цього, що советські війська не опускають північного Ірану, до чого зо-бовязані договором між Іраном і Советами. Як цей конфлікт представляється у дійсности, ніхто наразі не знає. В Лондоні поінформовані, що Совети на-тискають на іранський уряд, щоби він сам просив Со-вети залишити советські війська в Азербейджані. А далі домагаються повної автономії для цієї провінції й нових нафтових концесій.

ВІДНОСИНИ ПОГІРШАЮТЬСЯ.

Такє стверджують у Лондоні, коли іде про від-носини між Великою Британією і Советським Сою-зом. Найактуальнішим питанням, через яке ті від-носини тепер заострюються, є справа Ірану, звідки британці забралися, а советські війська залишилися. Британія задумує вислати Москві гостру протеста-ційну ноту в цій справі, а жде тільки на точні звіти від своїх дипломатичних представництв у Москві й Тегерані, як властиво стоять справи між Іраном і Советами.

ЗАБЕРУТЬСЯ З СИРІЇ.

В найближчий понеділок зачнуть опускати Си-рію британські та французькі війська, як заповідже-но урядово в Лондоні.

ЗАВОРУШЕННЯ В ЄГИПТІ.

Протибритійські заворушення в Єгипті, ведені головню студентами і робітниками, не вгавають. В день жалоби по вбитих демонстрантах в Каїро, дня 21. лютого, прийшло в Александрії до нової проти-бритійської демонстрації, наслідком якої було 17 ви-битих, 15 єгиптян і 2 британських воєнків. Ранених було 299 єгиптян і 2 британських воєнків. Згинули від стрі-лянини, а воєнки від каміня, яким обкинувано вій-сько і поліцію. В Каїро було в часі жалори спокійно, але завер увесь рух, бо всі склепи були позамикані, весь комунікаційний рух припинений..

В ІРАНІ ЛІВІ ЗА СОВЕТАМИ.

Іранський парламєнт заявився за те, щоби со-ветські війська негайно опустили край. Та ліві від-були демонстрацію проти парламєнту.

НАПРУЖЕННЯ В ТРІЕСТІ.

До Трієсту прибула аліантська комісія, що мала би вирішити граничний спір між Югославією і Іта-лією та судьбу міста. До Лондону звідомляють, що в місті панує велике напруження. А це тому, що не-далеко від міста югославський Тіто держить десять дивізій війська, які кожною хвилини можуть ввійти до Трієсту.

ЯК НЕ МАЄТЕ ПРАЦІ, АБО ХОЧЕТЕ КРАЩО,
ЧОМУ НЕ КОРИСТАТИСЯ З ОГОЛОШЕНЬ ЗНАМЕНИТИХ НАГОД ДЛЯ О-
РІБКУ, ПОДАНІХ У ОГОЛОШЕННЯХ НАШОЇ РОБІТ У „СВОБОДІ“?

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.
Classified Advertising Department, 597-7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

PEREPLATA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Поодинокі числа три центи.		Three cents a copy.	
На рік	\$7.00	Один місяць	\$0.75
На пів року	\$3.75	Шість місяців	\$3.75
На три місяці	\$2.00	Три місяці	\$2.00
В Джерсі Сіті і Загальною:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	\$10.00	Один рік	\$10.00
На пів року	\$5.25	Шість місяців	\$5.25
На три місяці	\$2.75	Три місяці	\$2.75

За оголошення редакції не відповідає.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЩО ПО ТВЕРДИХ СЛОВАХ?

Є ціла низка важких міжнародних проблемів, щодо яких нема згоди між Злученими Державами і Советським Союзом. Ті проблеми обіймають Манджурію, Корею, Іран чи Близький Схід в Азії, чи краї в середній та східній Європі, як згадати тільки за те, що на наших очах загострюється. І є повно інших різниць, включно з тим „капіталістичним“ світом, який Америка репрезентує, а який, в розумінню Кремлю, готується з ним воювати.

Як знаємо, Злучені Держави досі Советам у розв'язці тих проблем уступали. І посунали в уступках аж так далеко, що дали Советам можливість допускати по вигрі демократії найгірших міжнародних злочинців, звернених проти цілих країв і народів, як і супроти тих принципів, що лягли в основу християнської цивілізації. Ось та можливість зістала дана Сталінові головно в Ялті за підписом Рузвельта і Чорчила. І то в такий спосіб, що американський нарід про це довго ніщо не знав, а всього не знає і досі.

Оті уступки Злучені Держави тепер покутують, бо проти них звернена олінія цілого свободолобного світу. Проти них звернувся теж і американський нарід, як зачав пізнавати, в який диявольський спосіб Кремль використовує те, чого добився в Ялті. Та найгірше лихо, якого наробила американська дипломатія, є в тому, що оті та інші уступки Советів цілком не змінили. Вони, як ішли, так і далі йдуть своєю дорогою, нікого не питаючи, нікому не уступаючи. Просто глузують собі з договорів чи з перебраних зобов'язань, які толкують собі по своему. Дійшло вкінці аж до цього, що навіть наш департамент стейту зачав вглядатись, чим то все скінчиться, як воно буде далі так продовжуватись. Правда, він не сказав нічого страшного. Навіть не просто, ясно, отверто й офіційно. Він тільки порушив це через секретаря стейту Бирнса, коли цей промовляв на вечері, яку влаштував Оверсіз Прес Клуб в Нью Йорку. Але вже й цього було досить, щоб викликати шум не тільки в нашому краю, чи в Англії, але й в цілому світі. Дехто навіть лекше відітхнув, як звідомляють з Європи, думаючи, що Злучені Держави покажуть тепер Советам твердшу руку, бо, мовляв, секретар Бирнс уже сказав тверде слово, заповідаючи, що Америка вже сили проти агресії. А таке, мовляв, уже Совети не повинні злегковажити.

Певно, що це вже поступ у нашій заграничній політиці, коли можемо почути хоч якесь слово, що дає надію на зміну цієї політики. Та до властивої зміни ще дуже далеко. Десятки мільйонів людей конають нині гірше як за найгірших невільницьких часів. А в часі, коли чуємо слова секретаря Бирнса, надходять з скитальцями в Європі вісті, що далі невинних людей вилловлюють як диких звірів і віддають як нещасну жертву кривавому Кремлеві. Тепер треба твердих слів, але й рішучих діл, якщо має бути вратований християнський світ. І на діла отсей світ, зокрема той поневолений, жде. Слова не заяляють Кремлю, ні не захищають його планів, якщо він відчуватиме, що наш уряд тільки говорить, хочби навіть і твердо.

Голодова конечність

Найближчі чотири місяці будуть рішальними для рятунку людства від голодової смерті — таке заявив бувший президент Герберт Гувер у пресовій конференції минулого тижня. Він хотів тим вказати на важкість своєї місії, до якої запросив його теперішній президент, Гері Труман. Гувер має практику з прохарчування Європи після минулої війни, отже вважається за експерта в рятунковій акції.

Виходить, що рятункова акція населення, впершу чергу європейського, є такою конечністю, якою буває „воєнна конечність“, вчасі війни. Для розуміння цієї проблеми треба порівняти число калорій, які митряться вартість харчів для втримання життя й здоров'я. Американці у своїх харчах дістають 3,400 калорій денно. Для втримання простого існування людини треба 2,000 калорій, але європейці дістають лише 1,500 калорій, значить нижче мінімуму. Недоїдена людина витримає голод якийсь час, потім починає проявлятися в ній недостатня відпорності проти недуг, за чим йдуть різні недуги, які підкошують цілі громади людей. При житті остаються лише найсильніші, а потім і ці гинуть.

Такий стан запанував в Європі тепер, а до самого передновок ще далеко. Оце й причина, чому президент скликав конференцію для рятунку голодних у п'ятницю 1. березня до Вашингтону. Вчасі конференції склали програму праці під проводом спеціального комітету, званого „Комітет для Голодової Конечності“ („Ді Фемін Ісмерженсі Коміті“) під почесним головуством Герберта Гувера. Комітет назначив способи для придбання харчів для голодних. Яка це конечність, пізнати з цього, що комітет домагається вжити в домашній ужитку мучні хар-

жав, українським Дмитром Самозванцем, ставленням до Кремля — Мануїльським.

Стаття кількома почерками представляє жалюгідне положення українського народу під російсько-советським ярмом. Його матеріальну експлоатацію та моральні тортури українців, переслідуваних за прив'язання до рідного народу та до своєї віри. На Західній Україні нині шаліє формальне гонення українців за віру.

Сотні тисяч українців мусіли покинути рідний край, щоб рятувати своє життя, а на першій сесії Організації Об'єднаних Держав пописується ставлення Кремля, як мимий делегат України своїми тоталітарними виступами в користь імперіальної Росії.

Друга редакційна стаття під заголовком „Free Press“ порушує наболіле вже питання відношення американської преси до справи визволення України в зв'язку з напастливою статтею комуністичного журналіста Меткальфа, поміщеною в ньюйоркським щоденику Нью Йорк Геральд Трибюн. Стаття „Free Press“ сходить ближче в істоту свободної преси та вказує як свободна американська преса деколи може працювати на шкоду свободі народу, а в користь червоної диктатури. З лоняттям вільної преси нерозлучно зв'язане домагання сфужити справі свободи народів та справедливості, а не кидати обчереження на шкоду поневоленого народу, що не всіли протиставити такого апарату пропагандивного, який розпоряджає модерною вільною американською пресою.

Стаття відомого знавця справ Росії проф. Кларенса Манінга під заголовком „The Significance of the Soviet Refugees“ звертає увагу англійського світа на велику інформативну службу, яку могли б дати світові західній демократії сотні тисяч збігців спід Советів, що пізнали советське панування на своїй шкірі. Сотні тисяч скитальців спід советського царства це цінний матеріал людський для світа демократії, бо багато з них перейшли переслідування і нацистів та комуністів.

Канадійський вчений, який бажав, щоб його стаття появилась під криптонімом Саєн-тифікус, у своїй статті „Science Under the Banner of Marxism“ вказує як навіть в студіях такої науки далеко від політики, як в біології, російський марксизм виконує такий наїс, що робить самі досліді в цій ділянці неможливими. Бажання достосувати висліді об'єктивної природничої науки до доктрини марксизму та матеріалістичного світогляду комуністичної партії в Советіх доводить не раз до смішних парадоксів та до ненаукових результатів.

Перший раз по війні появилося англійський переклад новельки старокаревого письменника Анатолія Курдидика під заголовком „Autumn Leaves Are Falling“. Осінні листя падає на збоділу душу західно-українського селянина, що її сина Стефана забирають чекісти з дому без якоїнебудь виразної вини та такі того самого дня розстрілюють без суду. Перед нами тема представляюча картину советського „визволення“ Західної України.

Український економіст та бізнесмен Роман Олесницький в статті „The Ukrainian Cooperative Movement“ дає образ української кооперації взагалі та західної — української зокрема. Стаття замітна тим, що вона підкреслює глибокий демократизм українського народу в економічній ділянці, що проявляється в прив'язанню до кооперативного розв'язування своїх економічних проблем. Ця перша стаття в нашому журналі про економічні справи України.

Стаття редактора журналу, проф. Миколи Чубатого, на тему „The Russian Church-Policy in Ukraine“ дає образ церковної політики Московщини супроти України. Москва від п'яти соток літ намагається стати православним Римом для цілої Східної Європи та старається від п'яти століть впливати на церковне життя України, підпорядковуючи собі його часті навіть і лютими переслідуваннями. Стаття дає образ нищення національного характеру української православної церкви та нищення українського католицтва, яке Москва як маркантну принакву духового самостійництва українського народу все нищила і нині на наших очах нищить навіть найбрутальнішими переслідуваннями.

Чесько-американський соціолог відомий вже досі зі своєї співробітництва в наших журналах, Джозеф С. Ручек, пише на тему „The Problem of Second Generation“. Тема порушує цікаве питання дітей перших слов'янських емігрантів та їх пристосування до американського життя. Стаття писана з поглядом всіх слов'янських еміграцій важна своїми висновками також для дітей наших емігрантів, себто нашої „другої генерації“.

Співредактор журналу та президент „Українського Конгресового Комітету“, Степан Шумейко, у статті „American War in Ukraine during World War I“ зібрав важливі голоси американської журналістики про українську справу в часі першої світової війни. Глядячи на заінтересування та на справедливий ідейний підхід американської преси до української справи біля три десятиліт тому назад з прикритістю слід ствердити, що більшість американської сучасної журналістики загублює американський підхід до визвольних змагань поневолених народів та не стає в обороні глобального.

Стаття проф. Михайла Нагірного з українського Стенфордського Каледжу пише на тему „Ukraine Under a Deliberate Blackout“. Автор вказує, що американська преса часто свідомо промовчує українську справу кладаючи на ню блаквіт, щоб не дразнити Росії. Автор вказує, що навіть тоді, коли справедливість казалась не мовчати, подавляючи більшість американської преси мовчати, для приподобання Советам. Користь тимчасового подолання бере перевагу над справедливостю та над слушністю.

Новий випуск „The Ukrainian Quarterly“ кінчиться оглядом кількох нових книжок, що заторкають в якийсь спосіб українську справу. Є там критика на книжку проф. Менінга про Шевченка та на переклад вибраних творів поета. Є теж критика книжки Гаймана під заголовком „We Can Do Business with Russia“ та книжки Макса Ласерсона „Russia and the Western World“.

Останній розділ „Ukrainica in American Periodicals“ обговорює кілька інтересних статей в американських журналах, що порушують справу України безпосередньо або посередньо.

Американсько-українське громадянство має знов один том праці Українського Конгресового Комітету, присвяченого справі поважної інформації англо-саського світа про Україну, про ту дійсну, підаремну Україну, а не про ту фальшовану агентом Комінтерну Мануїльським. Громадянства має це, чого все так настирливо домагається, та що є нашим святим обов'язком зробити, коли маємо щастя жити в країні вільної преси та свободи слова.

Наш журнал виходить завдяки надлюдським зусиллям кількох людей серед важких обставин іднандження співробітників та опрацювання статей, для яких найти матеріял за морем не так легко. Тепер мерга на американське громадянство, яке мусить собі добре упритомити, що таке вдавництво пожире великі суми в порівнянню з нашою невеликою жертвенністю. Попри гуманітарну поміч, хто знає чи не рівне місце займає справа інформації про визволення України, про справу переслідуваних українців, та потреба їх оборони перед англо-саським світом в поважній авданщині. Наші громади, братства, товариства та всі організації мусять це мати на увазі та достатньо відповідні фонди, щоб така праця могла бути проваджена без журби за дальше її існування з браку фондів.

Тому біля жертв на гуманітарну поміч братам за морем тямте, що потрібна також поміч на оборону їх в американській поважній пресі.

В кожній українській хаті повинен знаходитися часопис „Свобода“.

ФЕДОР КРУШИНСЬКИЙ

Я БАЧИВ НІМЕЧЧИНУ!

(Байки та дійсність про гітлерівщину)

Авторські права заєспірації: Copyright by Krushynsky Theodore, Paris, France.

2)

Не моя справа судити — як Європа та трохі й Азії. Треба під цим поглядом стояли справи серед інших „націй“ нашого табору, але поза кількома українськими „червоними еспанцями“, були тут національно настроєні українці. Ні одного українського комуніста, людей і справді активних, які крутились біля французької комуністичної партії та встраивали в французьке політичне життя, ведучи активну пропаганду, чи поширюючи комуністичну літературу за совети й революцію — ні одного з них серед нас не було.

Щодо решти „націй“, то в більшості була тут „ліва“

сказати, що країні ліві мали в той час дуже дивні погляди на річ, а особливо на війну. Це була й справді велика життєва шкода, лише доводиться жалкувати, що для деякого з нас прийшла вона трохи пізніше. Але краще пізніше, як ніколи. *)

*) Найкращим спомином з інтерв'ювання лишиться мені та й усім нас спомином про братерську допомогу, моральну й матеріальну, яку нам організував Л. Гузар, український журналіст, з участю „Прогресу“ в Монпельє. Щира їм дяка за це. А від мене особисто ще й В. Митишкіров, могою особистою опікуною, якого я лонієм нещодавно зустрів у Ляшвігу, в жовтні 1942 р. та зняв зі своїх і цукрів на його, лише

В моєму баракі, ми спали літо й зиму в дерев'яних бараках покомом, рік на соломі, а після на сініках, на 150 душ було нас щось з чотирнадцять різних націй, а політичних відтінків ще більше: еспанські, німецькі, польські, московські, сербські, хорватські, українські та інші „червоні“ воєнки з Еспанії; італійські антифашисти; німецькі, австрійські та жидівські антигітлерівці; московські „возвращенці“, тощо, а в травні наступного року до нас привезли ще й італійських фашистів, московських монархістів (денікінів), кількох прихильників б. гетьмана П. Скоропадського, на чолі з сотником В. Балабаном, тощо. Звичайно, як і при будові Вавилонської вежі, так і в нас кидалося в вічі „многоязыччє“ в першу чергу.

— Сьогодні знов сама дяка піджахиною прикриві плечі того самого плаща, якого він прислав мені в табір.

капушта на обід... — скаржився один.

— Подай мені ковдру, піду воші бити... — гукав другий.

— Вже жовтень місяць, а я нас соняшну ванну можна приймати... — казав третій.

І хоч це говорилося тут же, поряд, але ні одного з тих простих слів людина не розуміла, бо один скаржився еспанською, другий гукав малярською, а третій вірменською мовою. Найчастіше, правда, вживалася французька мова, бо більшість зміла по французьки, за нею йшла еспанська, далі німецька, італійська, жидівська, московська, малярська, залежно від кількості людей тієї, чи іншої нації. Правда, мурин, індус, чи араб мусіли балакати самі з собою, як бажали почути рідну мову, бо по їхньому ніхто не вмів, а вони самітньо репрезентували свої нації в таборі. Хоч між нами було багато таких, які вміли 5-6 чужих мов. Для спо-

стережливого ока, чи вченого було це широке поле найцікавіших дослідів — мови, звичаїв, культури, національного темпераменту, психології, тощо.

Звичайно, майже всі живилися подіями на фронті та політичними балачками. Якраз тут і вчилися „політикувати“ ті, які раніш політикою й не цікавилися, чи не знали, що то є політика. А балачки й дискусії крутились навколо війни, Гітлера, фашизму, Мусоліні, націонал-соціалізму, большевизму, демократії. І тут з найбільшою яскравістю виявлялися політичні настрої людей, приносячи надзвичайні несподіванки. А що серед нас на початках було більше лівих, то я найбільше цікавився, як вони ставляться до Гітлера, Німеччини, до війни, до большевизму, тощо. І мусу сказати, що мені довелось почути дивовижні річі.

Італійські антифашисти, на-

приклад, немилосердно лаяли Англію та Францію — за Туніс, за Ніцею, за Абіссінію, взагалі за те, що їх „душуть“ і не дають життя собі все загарабавши. Отже, війна згадана різниці між фашистами й антифашистами. Але найбільш дивовижним і нечуваним було те, що країні ліві були проти війни та як що не стояли по боці Гітлера, то не висловлювались вороже про Німеччину, вважаючи Англію й Францію винними за війну — чому, мовляв, не порозумілися з Гітлером, так як „батьошка“ Сталін? Милі хлопці з „возвращенці“ (це емігранти з території б. Росії які шукали домігрі та большевицької ласки, щоб повернутися додому) бороли Німеччину, що вона „бідна, з великим населенням на малому просторі не має можливості ні вижити, ні оселити те населення...“ Комуністи еспанські та італійські відверто таврували Англію й

Францію, безсоромно доводячи, що це їхні капіталісти розпочали війну, щоб знищити пролетаріат!

Мені, як українцеві, який не мав ні „лівих“, ні „правих“ поглядів а з чисто національної точки погляду тієї, чи іншої сторони, доводилось перекопувати італійських фашистів, що Гітлер має виключно німецькі завойовницькі наміри, а війну веде як проти робітників, так і проти капіталістів інших націй, причому, упадок Франції буде одночасно й упадком Італії, різниця тільки в часі — одна раніш, а друга пізніш. Як і московським „возвращенцями“ доводилось десятиками прикладами ілюструвати, що найбільший німець живе просторніше та їсть краще як советський „багатий пролетарій“. Але ні одні, ні другі мені не вірили. Італійські антифашисти називали мене імперіалістом, який тягне за Англією (Продовження на 4. стор.)

